Ágh István

Lovak a legelőn

Szemben a lankás oldalon villanypásztorral kerített, rideg
tartásban kint hagyott lovak legelnek az idill füvében,
majd a műanyag vályúnál delelnek a nyárfa alatt,
s áttűnnek az óriás árnyékon, mint elmozgó rozsdafoltok,
s egyformák hihetetlenül, mikor kiválnak a napon,
mintha a szemem egy pej kancát megkettőzne,
a közöny légykoszorús hámjában nyúlnak a fű után,
s fölállva fülüket hegyezik, gyanakvás rebben a szemükben,
pedig a visszatért gyermekkor legkedvesebb emlékei ők,
ahol én is vendég vagyok, a kerítésen innen.

Közelít, amelyik nem félti magát a bámész idegentől,
karnyújtásnyira látom, ahogy bőrén végiggyűrődik
a bögöly keltette hullám, s elhúz a törpe szörny a fényben,
s mintha természeti csapásra készülnének, falat állnak
egymásnak a hideg pusztai szél, a hó, a farkas ellen,
ez a felállás ismeretlen az egykori lovas gazda fiának,
mert jószágaink télen-nyáron az istállóban abrakoltak,
hámba fogva húzták az istrángra kötött gazdaságot,
a Fő utcán parádéztak a hosszú ostornyél sudara végén,
és családtagok voltak, s úgy hagytak el bennünket,
akár a katonák, mentek és sose jöttek vissza.

Mások hősi halottaikat gyászolták, s a rendszerek áldozatait,
mi pedig hiányoltunk egy istállóra való háborús veszteséget,
mígnem az utolsó kancát is fölhajtották a tehervonatra,
a népirtással fölérő kilencszáz ötvenkilences békeévben,
s ezek itt most a kies rezervátumban legelik el az időt,
mint szárnya vesztett Pegazusok fejezik be a líra korszakát,
kitartottan még valami ló mániás bolond kedve által,
aki mint szeretőjéhez vagy beszélőre látogat hozzájuk,
megtölti vízzel a vályút, cukorral becézi szőrös szájukat,
s megsimogatja a csapásra kijelölt csillagot homlokukon.

Sóhaj

Mint lassú szél háztetőt,
elfújta fölülem az idő
családom nemzedékeit.